

บทนำ

เรื่องมันเริ่มต้นจาก ฉันมาถึงที่นี่ได้แค่หกอาทิตย์ ที่บ้านก็โทรมาบอกว่า

"มา...ป้าสั่งให้กลับบ้านด่วนเลยลูก" เสียงของแม่สั้นเครือมาตามสาย
แม่จ๋า! พุดอะไรอย่างนั้น นี่มันเพิ่งผ่านไปแค่เดือนกว่าๆ เองนะ
แล้วทำอย่างกับลอนดอน-แบงค็อก มันใกล้กันแค่พญา-กรุงเทพฯ ปุ๊บปุ๊บ
จะเรียกให้กลับบ้านง่ายๆ อีกอย่าง...ฉันยังไม่ทันได้เห็นบิกเบนเลยด้วยซ้ำ
แล้วนี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นเนี่ย

"อะไรกันคะแม่ อยู่ๆ จะเรียกกลับบ้านทำไม" ฉันถามด้วยน้ำเสียง
งงสุดชีวิต ก็แน่ล่ะ อีต่อนมาไม่เห็นมีวีวีแหวว่าทางบ้านจะมีเรื่องคอขาด
บาดตายเลยนี่นา

"ฟังดีๆ นะลูกนะ คือจี้...เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว พวกเราจับได้ว่าลุงพรเทพ
เซตเงินบริษัทของเราหายเข้ากลีบเมฆ..."

"ห่า! จริงหรือคะแม่ แล้วลุงพรเทพเขาเซตไปเท่าไร" ฉันแทรกขึ้น
อย่างตกใจ คือลุงพรเทพเนี่ยเป็นหุ้นส่วนกับพ่อฉันเปิดบริษัทผลิตไส้กรอก
และเขาก็สนิทกับพ่อแม่ของฉันมาประมาณสิบกว่าปีแล้ว ไม่น่าเป็นไปได้เลย

ขนาดฉันยังตกใจชะขนาดนี้ พ่อกับแม่คงจะซัดกับขาวนี้มาก

"เอ่อ...เยอะมากลูก แถมเล่นพนันโต๊ะบอลจนติดหนี้สินอึ้งตึ้งนั่งอีกด้วย นี่ป้าต้องแบกหน้าสู้กับบรรดาเจ้านี่ของลุงพรเทพมาสองสามวันแล้ว"

"ตายจริง แล้วป้าเป็นไงบ้างคะแม่"

"ป้าเครียดมากลูก ตอนนี่ที่นี้วุ่นวายมากๆ ป้าถึงได้ให้แม่โทรเรียกมากลับบ้านยังงี้ละ ป้ากับแม่กลัวว่าหลังจากเกิดเรื่องนี้แล้วพวกเราจะไม่มีเงินพอส่งลูกระหว่าง..."

"หา!"

"แม่รู้ว่ามาเพิ่งไป แต่ว่าตอนนี้สถานการณ์อะไรๆ มันกำลังเข้าขั้นย่ำแย่มากนะลูก ดีไม่ดีบริษัทอาจจะต้องปิด แม่ว่ามากลับมาตั้งหลักก่อนดีมั๊ยลูก เอาไว้สถานการณ์ที่บ้านดีขึ้นแล้วมาก่อยกกลับไปเรียนต่อนะลูกนะ"

"แม่คะ...ถึงมากลับไปก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอก แถมมาจะเป็นภาระเปล่าๆ เรื่องค่าใช้จ่ายของมาที่นี่ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ เพราะเห็นพี่ชินขาบอกว่าจะหางานพาร์ทไทม์ในร้านอาหารไทยให้ทำได้" ฉันบอกแม่ไปทั้งๆ ที่ยังไม่ได้คุยกับพี่ชินด้วยซ้ำ แต่ฉันคิดแล้วว่าไหนๆ ก็ต้องส่งขารมาถึงที่นี่ ยังไงคงต้องดิ้นรนไปให้รอด อีกอย่าง ไม่ใช่ว่าฉันเป็นลูกออกตัญญูอะไร แต่ที่บ้านนะมีพี่ชายคนโตอีกสองคนที่คอยช่วยเหลือพ่อแม่อยู่ทางโน้น ส่วนฉันนะเหรอ กลับไปก็คงจะลอยค้างเติ่งหางานทำไม่ได้ในสภาพเศรษฐกิจย่ำแย่ของเมืองไทยเช่นนี้

แม่นิ่งไปสักพัก ฉันเลยหาเหตุผลขึ้นมาสมทบอีก "พอมาท่างานได้แล้ว เผลอๆ อาจจะมีเงินเก็บด้วยซ้ำนะคะ"

"มายืนยันจะทำอย่างนั้นจริงๆ หรือลูก แต่แม่กับป้าเป็นห่วงมามากนะ" น้ำเสียงของแม่ฟังดูลังเล ฉันเลยยืนยันอย่างแข็งขันอีกครั้ง

"แม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกน่า มีพี่ชินอยู่ทั้งคน มาไม่อดตายหรอก"

หลังจากวางสายโทรศัพท์จากแม่เรียบร้อยแล้ว ฉันก็เริ่มเดินวนไปวนมา รวากับว่ากำลังเดินจงกรมหน้าห้องนอนของพี่ชินอยู่หลายรอบ พี่ชินเป็นญาติของฉัน เขามาอยู่ที่ลอนดอนนานมาก นานจนฉันจำไม่ได้แล้วว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ แม่ฝากพี่ชินให้หาที่เรียนและที่พักให้ฉัน ซึ่งที่พักที่เขาหาให้ก็อยู่ติดกับห้องของเขานั้นแหละ แพลตที่เราอยู่แบ่งเป็นสามห้องนอน คือห้องนอนของพี่ชินกับพีบี แฟนสาว ห้องเก็บของที่มิบรดา เสื้อผ้าเน่าๆ และข้าวของยุคซิกซ์ตี้หมกอยู่ได้กลายเป็นห้องนอนของฉันไปโดยปริยาย ทำยังไงได้ล่ะ ก็เขาคิดค่าเช่าบ้านแค่อาทิตย์ละเจ็ดสิบลีปอนด์เท่านั้นเอง นับว่าถูกเอากการสำหรับลอนดอน อ้อ นอกจากนี้เรายังมีห้องครัวเล็กๆ ด้วย ซึ่งมันเล็กมากจนไม่มีที่สำหรับวางโต๊ะกินข้าว และสุดท้ายห้องนั่งเล่น ที่มันได้แปรสภาพไปเป็นห้องนอนของเจ้าของบ้านนั่นเอง

"นี่ มายืนทำอะไรอยู่ตรงนี่" พี่บ๊อม เจ้าของบ้านยืนถือถ้วยกาแฟทำหน้าจ้วงเจียง เพราะฉันดันไปยืนขวางทางเดินขณะที่แกกำลังจะไปทำธุระประจำวันยามเช้า

"รอพี่ชินตื่นค่ะ มาอยากจะคุยอะไรกับเขาลักหน่อย" ฉันตอบพร้อมขยับตัวหลีกเลี่ยง

"แล้วจะคุยอะไรกับเขาล่ะ" พี่บ๊อมเดินถือถ้วยกาแฟตรงเข้าไปในห้องน้ำ ซึ่งเป็นนิสัยประจำวันของแกที่ฉันออกจะไม่เข้าใจหน้อยๆ ว่าทำไมแกต้องตีหมาแพขนนึ่งถ่ายทุกข์ด้วย

"มาอยากจะหางานทำค่ะ เพื่อพี่ชินจะพาไปสมัครงานร้านที่เขาทำอยู่ได้"

"อะไรกัน เพิ่งจะมาได้เดือนกว่าๆ เองนะ" พี่บ๊อมโผล่หน้ากลับออกมาถามพร้อมสีหน้าหงุดหงิด ประมาธว่าเธอใจถึงอย่างนั้นเชียว ฉันเลยเดินตามไปคุยหน้าห้องน้ำเพราะกลัวจะส่งเสียงดังรบกวนพี่ชินกับแฟนสองคนนั้นทำงานกลับบ้านตีหนึ่งตีสองทุกคืน และกว่าจะได้หลับได้นอนก็ปาเข้าไปตีสามเพราะพี่ชินต้องหาอะไรกินก่อนเข้านอน และช่วงเช้าๆ

แบบนี้ ถ้ามีเสียงอะไรดังปลุกให้เขาต้องตื่นขึ้นมาอย่างหลับไม่เต็มอิ่ม เขา
ว่าจะทำให้รสชาติการทำอาหารของเขาลดระดับจากห้าดาวไปเหลือ
แค่ดาวครึ่งได้ง่ายๆ

"ที่บ้านมาเกิดมีปัญหาระยะการเงินนะค่ะ แม่เลยอยากให้กลับบ้าน
แต่มายังไม่อยากกลับ ถ้าได้งานทำมาคงอยู่ต่อไปได้" ฉันทสาขยพร้อมทำ
หน้าเศร้า

พี่ป้อมฟังแล้วถอนหายใจพร้อมโบกมือไล่ "ไปปลุกเขาลี พี่จะเข้า
ห้องน้ำ"

"ไม่กล้าปลุกนะค่ะ" ฉันททำหน้าเหยเก ก่อนจะกระโดดดลุดเข้าไปใน
ห้องนอนตัวเองและเขียนโน้ตทิ้งไว้ในครัวแทน แล้วจึงรีบจัดแจงแต่งตัว
ออกไปเรียน

พี่ชิน

*มามีเรื่องจะปรึกษาแต่ไม่ยากปลุกพี่ คือว่ามาอยากจะทำ
และไม่รู้ที่ร้านของพี่ชินยังรับพนักงานอยู่หรือเปล่า
ถ้าคืนนี้พี่ชินไม่กลับบ้านดีก็มาก มาอาจจะอยู่รอดด้วยนะ
น้องมา (ผู้นำสงสาร)*

บทที่ 1

ฉันเพิ่งจะมาเริ่มเรียนภาษาอังกฤษที่ลอนดอน เมืองหลวงที่ใครๆ ก็รู้ว่าค่าครองชีพแพงอภิมหาโหดขนาดไหน แล้วซ้ำร้ายกว่านั้นที่บ้านฉัน ก็กำลังจะล้มละลาย ทำให้มันเครียดๆ และจนๆ อย่างนี้ ด้วยความหดหู่นหลังเลิกเรียนฉันเลยใช้เวลาเตร็ดเตร่ไปเรื่อยๆ อย่างไร้จุดหมาย เดินทอดน่องไปตามถนนริเจนท์ แวะร้านขายเทป ร้านขายของเล่น ร้านขายเสื้อผ้า หยุดยืนมองช็อกโกแลตหน้าร้านโกติวาเสียนาน พร้อมกับนึกในใจว่าเวลาไม่มีเงินอย่างนี้ ทำไม่ไอ้ก้อนสีน้ำตาลมันถึงดูน่ากินเสียเหลือเกิน เมื่อเดินไปจนสุดถนนและลัดเลาะออกซอยโน้นไปซอยนี้ได้สักพัก ฉันก็เหลือบมองนาฬิกาถึงได้รู้ว่าเป็นเวลาเย็นมากแล้ว *ตายละ รีบปากว่าจะกลับไปทานข้าวกับพี่บ่อมที่บ้าน บ้านนี้พี่บ่อมรอแยะแล้ว* ฉันเลยรีบวิ่งลงไปยังสถานีรถไฟใต้ดินทันที

สถานีพิคคาดีลลี เซอร์คัสนี้ เป็นสถานีรถไฟใต้ดินแห่งใหญ่สถานีหนึ่งที่วุ่นวายมาก ที่นี่เป็นศูนย์รวมของรถไฟหลายสายจึงทำให้มีผู้คนพลุกพล่านอยู่ตลอดเวลา ฉันก็เดินกึ่งวิ่งหลบคนไปยังช่องเสียบตั๋ว แต่ว่าขณะกำลังจะสอดตั๋วเข้าไป มือของฉันก็ไปชนกับมือใหญ่ๆ ของใคร

บางคนที่กำลังจะเสียบตัวในช่องเดียวกัน ทั้งเขาและฉันชะงักพร้อมรีบชักมือกลับ ต่างคนต่างรอจังหวะ ไม่มีใครขยับจนเขาต้องเอ่ยขึ้นเสียงเบาๆ พร้อมทำมือผายออก "เชิญคุณก่อนครับ"

"ขอบคุณค่ะ" ฉันตอบพร้อมสอดตัวเข้าไปในช่อง เมื่อที่กั้นเปิดออกฉันก็รีบวิ่งผ่านไปลงบันไดเลื่อนที่ทอดตัวยาวลงไปเกือบถึงอุโมงค์รถไฟ เมื่อถึงชานชาลา ก็พบว่ารถไฟสายที่ฉันจะต้องขึ้นนั้นประตูกำลังจะปิดพอดี สัญญาณเตือนดังปิ๊บๆ พร้อมเสียงคนขับรถไฟประกาศ 'please stand clear of the closing doors' นั่นก็เลยทำให้ฉันรีบกระโดดขึ้นรถไฟจนประตูเกือบจะปิดจับตัวฉันอยู่แล้ว ถ้าไม่มีลำแขนแข็งแรงของใครสักคนมากั้นมันไว้ซะก่อนจนประตูรถไฟต้องเปิดออกอีกครั้ง แอ้มช่วยให้ฉันไม่ต้องเจ็บตัวอีกด้วย เสียงสัญญาณประตูจะปิดดังขึ้นอีกครั้ง เราจึงรีบก้าวเข้าไปข้างในพร้อมๆ กัน แล้วต่างคนต่างก็นั่งลงตรงที่นั่งว่างในฝั่งตรงข้ามกัน เมื่อนั่งไปได้สักพัก ฉันถึงเพิ่งสังเกตว่าเขาคือคนที่เสียบตัวชนกับฉันเมื่อสักครู่ เห็นเขาหยิบหนังสือพิมพ์รอบบ่ายขึ้นมาอ่าน ส่วนฉันเป็นเพราะไม่รู้จะเอาสายตาไปไว้ที่ไหนดี ก็เลยเลื่อนสายตาดูขึ้นมองโฆษณาที่ติดอยู่ในรถไฟเหนือที่นั่งฝั่งตรงข้าม พอมองโฆษณาเบือแล้ว ฉันก็เลื่อนสายตาลงมาอ่านพาดหัวข่าวจากหนังสือพิมพ์ในมือของเขาแทน พอเขาหยิบหนังสือพิมพ์ฉันก็เอนหัวอ่านตามไปด้วย แต่ว่า...

ตายละ เขาเหลือบตาขึ้นมาทางนี้แล้ว

ฉันเลยแสร้งมองไปทางอื่นโดยพยายามไม่สบตาคุณั้น แต่เหมือนมีมนต์ดึงดูด เมื่อเขากลับไปอ่านหนังสือพิมพ์ตามเดิม ฉันก็แอบอ่านหนังสือพิมพ์ของเขาอีกครั้ง คราวนี้เขาลดหนังสือพิมพ์ลงทำหน้ามึ่มมพอถูกจับได้ว่ากำลังแอบอ่าน ฉันเลยส่งยิ้มบางๆ ไปให้ เขาคลี่ยิ้มตอบกลับมาก่อนจะกลับไปอ่านหนังสือพิมพ์ต่อ *คราวหน้าสงสัยต้องหาหนังสือมาอ่านบนรถไฟบ้างซะแล้ว* คิดยังไม่ทันไร เมื่อเสียงประกาศบอกชื่อสถานีต่อไป ฉันก็เห็นเขาพับหนังสือพิมพ์แล้วลุกขึ้นยืนพร้อมกับ

ก้าวเท้ายาวๆ ออกมาจากที่นั่ง ก่อนจะหยุดแล้วโน้มตัวลงมาทางฉัน
นิดหนึ่ง

"นี่ครับ" เขายื่นหนังสือพิมพ์มาให้ตรงหน้า "ผมอ่านจบแล้ว"

ตอนแรกฉันฟังไม่เข้าใจ แต่พอเห็นรอยยิ้มใจดีของเขา ฉันก็เลยยื่น
มือไปรับอย่างงงๆ ก่อนจะบอกขอบคุณอย่างอายๆ

เขาค้อมหัวให้เล็กน้อยเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะลงรถไฟเดินจากไป

หลังจากกินข้าวกับพี่ป้อมและเข้าไปดูโทรทัศน์ในห้องนอน/ห้อง
นั่งเล่นของเธอแล้ว ฉันก็กลับเข้าไปในห้องนอนตัวเองเพื่อรอพี่ชินกับพี่บี
เมื่อตีสองผ่านไปได้ไม่นาน เสียงไขกุญแจกุกกักที่หน้าประตูบ้านก็ดังขึ้น
ฉันรีบกระดุ้งออกจากเตียงและรีบแจ้นไปหน้าประตูทันที

พอเจอหน้าฉัน พี่ชินเขาก็เอ่ยขึ้นว่า

"มา เรื่องงานนะ ตอนนี่ที่ร้านเขายังไม่รับพนักงานเสริมเพิ่ม รอไป
ก่อนได้ไหม"

"ต้องรอหรือ" ฉันหน้าม่อยลงอย่างช่วยไม่ได้ ตอนแรกหลงดีใจที่
คิดว่าจะได้งานทำในเดือนหน้าเสียอีก ฉันคงรอได้อีกไม่นานนักหรอก
เพราะเงินที่แม่โอนเข้าบัญชีก่อนมาลอนดอนนั้นใช้อีกประมาณเดือนเดียว
ก็หมด *นี่ฉันต้องกลับบ้านจริงๆ หรือ ไม้ละ ฮือๆ บิ๊กเบน ยังไม่ได้เห็น
บิ๊กเบนเลย* ฉันทำหน้าคล้ายจะร้องไห้ พี่ชินเลยพูดขึ้นอย่างเห็นใจ

"พี่รู้เรื่องที่บ้านมาแล้วละ เมื่อวานเตี้ยโทรมาเล่าให้ฟัง ถ้ามาอยาก
ทำงานจริงๆ พี่ต้อยเขาคงพอช่วยพูดให้ได้งานล้างจาน เออ้าย" พี่ชินถาม
น้ำเสียงเหมือนไม่แน่ใจ

*นาที่นี้งานอะไรฉันก็ทำทั้งนั้นแล้วละ ต่อให้ต้องตะกายขึ้นไปล้างหอ
นาฬิกาบิ๊กเบนก็จะทำด้วยซ้ำ*

"เฮ้ย! เหนื่อยนะ...มา" เสียงพี่บีแทรกขึ้นก่อนจะหันไปถามแฟนตัวเอง
"มาจะทำไหวหรือซิน"

"ไหว้ม้ยมา ที่ร้านไม่มีเครื่องล้างจานด้วยนะ" พี่ชินมองหน้าฉันอย่างจริงจังและจริงจังมากที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นเขามา

"ไม่รู้สิ...ลองดูนะ" ฉันยังยืนย่นขยับแข้ง ไม่ว้ายฝันฉีกยิ้มให้ทั้งคู่ เพื่อบิ๊บกเบนน้อยกว่านี้ได้ไง จริ่งมัย

"เอ่อ ความจริงก็ดีเหมือนกันนะซิน รอให้มาเรียนภาษาให้เก่งกว่านี้ อีกซักหน่อย เวลาไปสมัครงานเลิร์ฟจะได้คุยกับลูกคำรู้เรื่อง" พี่บีพูดเสริมขึ้น

จริงด้วยสิ ภาษาอังกฤษของฉันยังอ่อนปวกเปียกอยู่เลย พี่บีหัวงขึ้นมาทำให้ฉันชักวิตกจริตกับเรื่องนี้ขึ้นมาทันที ฉันคงต้องขยันอ่านบทสนทนาให้มากกว่านี้ หรือไม่ก็ต้องพยายามพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นว่าแต่จะไปพูดกับใครที่ไหนล่ะเนี่ย ไ้อ้เรียนภาษาวันละสามชั่วโมงนะ มันไม่พอหรอก แถมนวันๆ เจอแต่คนไทย ฮือ เรื่องนั้นช่างมันก่อน เอาเรื่องงานล้างจานก่อนแล้วกัน ฉันคิดก่อนจะถาม

"แล้วจะไปเริ่มงานได้เมื่อไหร่ล่ะพี่ชิน"

"เออๆๆ แล้วจะถามพี่ต่อยให้อีกทีนึงนะ" พี่ชินจับหัวฉันโยกไปมาเหมือนที่ชอบทำตั้งแต่สมัยฉันไว้หางแกละ เสร็จแล้วเขาถึงยันตัวลุกขึ้นยืนและเดินหายเข้าไปในห้องนอนของตัวเอง ทิ้งให้ฉันกับพี่บีนั่งเม้าท์กันต่อ ลักพักพี่บีอมจิ้งค่อยๆ คลานลงจากเตียง เดินออกจากห้องมาร่วมวงคุยด้วยจนเกือบรุ่งเช้า เหมือนปกติของคืนวันเสาร์ที่พวกเราจะจับกลุ่มสูมหัวคุยกันจนสว่างโดยไม่รู้ว่าสรรหาอะไรมาคุยกันบ้าง รวากับว่าคืนวันเสาร์เป็นคืนปลดปล่อยและสบายใจที่สุดสำหรับพวกเรา เพราะวันอาทิตย์ทุกคนต่างไม่ต้องตื่นแต่เช้าไปทำงาน

บทที่ 2

เมื่อฉันถูกเรียกตัวไปเริ่มงานล้างจาน ทุกคนในครัวดูเป็นมิตรมากที่ต้อย หัวหน้าพ่อครัวของร้านท่าทางขี้หลีชอบกล แต่เขาก็บ่พีซันก็ช่วยสอนงานให้ฉันรู้ว่าต้องทำอะไรบ้าง ก่อนจะโยนผ้ากันเปื้อนและถุงมือมาให้ฉันหนึ่งคู่ ฉันรวบรวมด้านหลังขึ้นจนตึงเปรี๊ยะ และเมื่อเวลาหกโมงเย็นมาถึง ระวังยกที่หนึ่งก็ได้เริ่มขึ้น

โอ้! ทั้งหมดอับเล็ก โบใหญ่ และโบโคตรใหญ่ ถ้วย ชาม กะละมัง ซ้อน ล้อม ต่างทยอยดาหน้ากันเข้ามาไม่หยุดหย่อน ฉันและถุงมืออย่างคู่ชีพ แกว่งไกวถูไถอย่างรวดเร็วพลางร้องเพลง ไอ วิล เซอร์ไวฟ์ เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้ตัวเอง จนไม่รู้เวลาผ่านไปกี่ชั่วโมง แต่ดูเหมือนยิ่งขัดยิ่งล้างเท่าไร ด้วยชามกลับทวีคูณมากยิ่งขึ้น รวบรวมว่าวันนี้ร้านอาหารมีกองทัพอังกฤษมาลงทั้งกอง!

โอ๊ย ขอเวลาหน่อยเถอะ ฉันหันหลังไปดูนาฬิกาที่ติดอยู่บนฝาผนังของห้องครัว

เพิ่งจะสามทุ่ม ฮือๆ ยังเหลืออีกตั้งสองชั่วโมงครึ่งกว่าร้านจะปิด ตอนนั้นผมเผ้าที่มัดไว้เรียบร้อยเริ่มหลุดลุ่ยเหมือนคนสติลตั้งพื้นเพื่อน

ฉันเริ่มรู้สึกว้าหลังที่องุ่นมาทำชั่วโมงนั้นคงเหยียดขึ้นอย่างเดิมไม่ได้ซะแล้ว

ฉันรีบเอามือยึดขอบอ่างล้างจานไว้จนแน่น ได้ยินเสียงที่ต้อยดังแว่วลอยมาเข้าหูที่อื้ออึงว่า

"น้องมา เป็นอะไรหรือเปล่า" พี่ต้อยรีบละจากหน้าเตา และตรงเข้ามาช่วยฉันล้างจานที่เหลืออยู่อย่างแข็งขัน

นอกจากนี้ฉันยังได้ยินเสียงที่ซนหัวเราะเบาๆ คล้ายๆ จะขำปนสงสาร ฉันพยายามหันไปมองแต่ทว่า...ไม่เห็นหน้าใครเลย ทุกอย่างในครัวได้กลายเป็นฟองเขียวๆ ม่วงๆ ลอยวนไปวนมาอยู่เต็มไปหมดแล้ว

หงส์ฝูงใหญ่ลอยตัววนไปวนมาอยู่ในสระน้ำของเบตเทอร์ซีพาร์ค ซึ่งเป็นสวนสาธารณะแถวบ้านฉัน เวลานี้มีผู้คนเดินเล่นอยู่เพียงประปราย แต่ถ้าเย็นกว่านี้หน่อยคนคงเริ่มมาออกกำลังกายกันเยอะขึ้น ฉันเปลี่ยนจากนั่งมาเดินรอบๆ พาร์ค กลิ่นไอดีนและกลิ่นหอมของดอกไม้ไซยาแนตตะจุมุก ต้นไม้ผลัดใบจากสีเขียวเป็นสีส้ม สีแดง และสีเหลืองเสียแล้ว หันไปทางไหนก็ดูสวยงามเหมือนภาพสีน้ำดีหรืออก แต่ว่ามันทำให้ฉันรู้สึกเหงาพิกล

ตั้งแต่เป็นลมล้มพับคาอ่างล้างจาน และพี่ซนตัดสินใจว่างานล้างจานไม่เหมาะกับฉันอย่างแน่นอน ฉันจึงต้องตกลงไปโดยปริยาย และทำให้ฉันไม่มีอะไรทำในเวลาเย็นอย่างนี้ นอกจากเดินเล่น

ฉันหันไปเห็นเรือพายให้เช่า จึงเดินตรงรี่เข้าไปที่บูธ

"โอ้ๆๆ..." เอ่อ ฉันจะขอเช่าเรือนะ ภาษาอังกฤษว่าไงเนี่ย พุดภาษาไทยใส่ ลุงจะเข้าใจมั้ยนะ

"เฮส?" ลุงที่นั่งข้างในบูธถามขึ้น เพราะความที่เขาหน้าตาใจดี ฉันเลยชี้ไปยังเรือพายก่อนจะบอกว่า

"ไอ วอนท์ วัน" พร้อมกับชี้นิ้วชี้ยื่นออกไปเพื่อให้แน่ใจจริงๆ ว่าฉัน